

En ovanlig informatör

Den senaste tiden har man sett mycket av Maria Hasselgren, presschef vid katolska kyrkan i Sverige.

Du har valt en utåtriktad roll i debatten, mer än vad som är vanligt för en presschef. Varför denna offensiva stil?

– Vi har inte så många anställda på Katolska kyrkan i Sverige, så man får ta på sig väldigt många olika roller. Sedan har biskopen handplockat mig till att sköta presskontakterna, eftersom jag är både teolog och journalist.

Så du är egentligen en anställd opinionsbildare?

– Ja, men också med uppdrag att hjälpa fram andra inom stiftet.

Hur upplever du debattklimatet?

– Man blir illa berörd av alla elaka kommentarer. Sådant drabbar de flesta av oss som skriver på nätet. En amerikansk forskare har skrivit att nätet inte nödvändigtvis stärker demokratin. Tonen där är sådan att många helt enkelt inte orkar stå för sina åsikter. Vi får ibland hatbrev från upprörda människor. Vi brukar svara vänligt att vi ber för dem.

Finns det spår av antipapism i Sverige?

– I Sverige finns det en generell okunskap om religion – det drabbar inte bara oss. Det finns också en rädsla att uppfattas som religiös. Det hämmar debatten, den blir känslomässig istället för att handla om fakta. I Sverige är det svårt att diskutera mer än en fråga åt gången och det finns bara en linje man kan ha. Det drabbar oss när vi exempelvis för de ofödda barnens talan, vilket är svårt i ett land där var tredje kvinna har gjort abort. En märklighet i debatten är att det ofta framstår som att vi katoliker är fixerade vid sexualmoralfrågor, när det i praktiken är en mycket liten del av trosvärlden.

Vad är Svenska kyrkans största tillgång?

– Dess ställning, att man når så många människor i hela landet och har en så bred medlemskara.

Och den största svagheten?

– Svenska kyrkan är väldigt individualistisk. Man vet inte alltid om en företrädare talar för samfundet eller bara för sig själv. Olika präster kan ha radikalt olika budskap, och man vet inte vart det leder. Det är problematiskt.

Är det ett kristet budskap Svenska kyrkan förkunnar?

– Ja det är det ju naturligtvis i grund och botten. Vi har ju samma trosbekännelse, samma längtan efter enhet och att världen skall känna Jesus. Sedan har vi väldigt olika åsikter i etiska och moraliska frågor.

Är Svenska kyrkans svagheter tillgångar för er?

– Inte nödvändigtvis. Det brukar vara ett hundratal som konverterar varje år. Men för oss är det viktigt att det är ett aktivt positivt val, inte ett negativt val som man gör för att man är missnöjd med Svenska kyrkan. Vi vill att man skall hitta sitt andliga hem här. Det kan vara problematiskt om man lämnar Svenska kyrkan under dramatiska omständigheter för att man är emot kvinnliga präster eller homoäktenskap. Det är ingen bra ingång i ett nytt sammanhang, då ser man inte helheten i det man väljer.

Svenska kyrkan har en pedfilskandal med en kvinnlig präst på halsen. Har du några råd till dom?

– Att vara tydlig, våga säga att det här är fel. Jag är lite förvånad, för allt det vi brukar bli kritiserade för, det gör nu Svenska kyrkan. Vi har fått kritik för att våra biskopar inte vill kommentera den här typen av skandaler, men det gör nu inte heller biskopen i Stockholms stift Carolin Krook. Vi har blivit kritiserade för att inte polisanmäla incidenter. Men det har heller inte Svenska kyrkan gjort. En präst är en myndighetsperson. Det är inte acceptabelt att man missbrukar den ställningen.

Per Selstam/SNB